

Sygn. akt V K 84/15

Dnia 1 października 2015r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. w Wydziale V Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Charyło

Protokolant: Tomasz Handorf

w obecności Prokuratora Artura Kroehnke

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01.10.2015 r. sprawy:

C. G., PESEL (...), s. W. i A., urodzonego (...) w P.,

oskarżonego o to, że :

W dniu 2 marca 2015 roku w S. na ulicy (...), będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się w stężeniu 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości mocą wyroku Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w S. z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt IVK 1371/12

tj. o czyn z art. 178a §4 k.k.

I. Uznaje oskarżonego C. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa, wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa zalicza na poczet kary pozbawienia wolności 2 dni zatrzymania w okresie od 2 do 3 marca 2015 r.;

III. Na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat;

IV. Na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa orzeka od C. G. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3000 (trzy tysiące) zł;

V. Na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego koszty procesu na rzecz Skarbu Państwa, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) zł.

Sygn. akt V K 84/15

UZASADNIENIE

W nocy z 1 na 2 marca 2015 r. C. G. spożywał alkohol. Około godziny 1:55 poruszał się samochodem osobowym marki M. (...) o holenderskich numerach rejestracyjnych (...) po ul. (...) w kierunku centrum S.. Na wysokości sklepu (...) został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji z Komisariatu Policji S.-Nad O..

Dowód:

- wyjaśnienia C. G. – k. 24v, 71,

- zeznania A. B. – k. 8v,

- zeznania H. M. – k. 9v.

C. G. prowadził pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości. Badanie urządzeniem (...) wykonane o godz. 01:58 wykazało 0,36 mg alkoholu w 1 l wydychanego powietrza, zaś ponowione badanie o godz. 2:16 dało rezultat 0,35 mg/l.

Po przewiezieniu kierowcy na Komisariat Policji S.-Nad O. poddano go ponownym badaniom urządzeniem Alkometr. Uzyskano następujące wyniki: 02:47 – 0,39 mg/l, 02:49 – 0,38 mg/l i 02:50 – 0,35 mg/l.

Ponadto C. G. prowadził samochód bez wymaganych do tego uprawnień, z uwagi na to, że prawo jazdy zostało mu odebrane w związku z orzecznym względem niego zakazem prowadzenia pojazdów, obowiązującym od 7 lutego 2013 r. do 7 lutego 2015 r. na mocy wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 30 stycznia 2013 r., w sprawie o sygn. IV K 1371/12.

Dowód:

- protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 2 i 4,

- świadectwa wzornictwa – k. 3 i 5,

- odpis wyroku z dnia 30.01.2013 r. – k. 35-36,

- informacja z Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie – k. 67.

C. G. ma obecnie 20 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Utrzymuje się z prac dorywczych osiągając z tego tytułu miesięcznie 2.500-1.500 zł miesięcznie. Jest kawalerem, a na jego utrzymaniu pozostaje dwoje małoletnich dzieci. C. G. nie posiada żadnego majątku. W przeszłości był kilkakrotnie karany, na terenie Niemiec za współudział w kradzieży i prowadzenie pojazdu bez uprawnień, a także trzykrotnie w Polsce za prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości. Ostatni z wyroków zapadł dwa tygodnie przed popełnieniem obecnego czynu.

C. G. został zatrzymany w dniu 2 marca 2015 r. i zwolniony w dniu 3 marca 2015 r.

Ponieważ C. G. nie uiszczył kary grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 30 stycznia 2013 r., w sprawie o sygn. IV K 1371/12, grzywna ta została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Do jej odbycia skazany został wezwany. Termin stawienia w areszcie śledczym wyznaczono mu na dzień 12 października 2015 r.

Dowód:

- wyjaśnienia C. G. – k. 24, 71,

- dane osobopoznawcze – 26,

- karta karna – k. 32-33,

- odpis wyroku z dnia 30.01.2013 r. – k. 35-36.

- odpis wyroku z dnia 13.02.2015 r. – k. 69-70,

- protokół zatrzymania – k. 7,

- informacja z Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie – k. 67.

C. G. nie cierpi na chorobę psychiczną w sensie psychozy ani na upośledzenie umysłowe. Posiada osobowość nieprawidłową oraz szkodliwie używa alkoholu. Upojenie alkoholem w chwili czynu miało charakter prosty, zatem C. G. nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej, ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna – k. 38-40.

Przesłuchiwany od początku przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Za każdym razem korzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 24v i 71).

Sąd uznał, że przyznanie się do winy C. G. było szczere i znajdowało odzwierciedlenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodach, które Sąd w całości uznał za wiarygodne. Oskarżony został złapany na gorącym uczynku. Poruszał się samochodem osobowym po drodze publicznej, mimo braku uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. C. G. był pod wpływem alkoholu. Woń alkoholu była wyczuwalna dla mających z nim bezpośredni kontakt Policjantów. Stan nietrzeźwości został potwierdzony za pomocą odpowiednich urządzeń technicznych.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom H. M. i A. B.. Funkcjonariusze Policji powzięli wiadomość o popełnionym przestępstwie w związku i podczas wykonywania swoich obowiązków służbowych. Są oni osobami obcymi dla oskarżonego i nie mieli żadnego powodu ku temu, aby niesłusznie obciążać swoimi zeznaniami C. G.. Zeznania Policjanta były zbieżne z treścią notatki służbowej sporządzonej w związku z interwencją, a także z dowodami z dokumentów – w szczególności z protokołami z przebiegu badania stanu trzeźwości i protokołem zatrzymania C. G..

Nie budziły wątpliwości Sądu także zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. Zarówno przywoływane już wcześniej protokoły, jak i świadectwa wzornictwa, czy odpisy wyroków. Także karta karna i dane osobopoznawcze stanowiły dokumenty urzędowe, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Dowody z dokumentów sporządzone zostały przez upoważnione do tego organy bądź osoby w granicach posiadanych przez nie kompetencji.

Jak stanowi art. 178a § 4 k.k., karze i to zaostrej podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, ponadto był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości albo dopuścił się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

W chwili kierowania samochodem w dniu 2 marca 2015 r. C. G. nie posiadał już sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Ten bowiem środek karny przestał go obowiązywać w dniu 7 lutego 2015 r. Tym niemniej oskarżony nie miał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem. Ponadto na podstawie wyroku z dnia 13 lutego 2015 r. orzeczono wobec niego tożsamy środek karny na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się jednak dopiero 8 kwietnia 2015 r. C. G. nie zważał na to, co więcej spożył alkohol i w nocy 2 marca 2015 r. prowadził auto po drodze publicznej. Wykonane o godz. 01:58 badanie urządzeniem AlcoQuant wykazało, że znajdował się w stanie nietrzeźwości – 0,36 mg/l.

Z tego względu Sąd uznał C. G. za winnego tego, że w dniu 2 marca 2015 r. w S. na ulicy (...), będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się w stężeniu 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości mocą wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 30 stycznia 2013 r., sygn. akt IV K 1371/12. Za podstawę prawną czynu zarzucanego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu uznać należało przepis art. 178a § 4 k.k.

Zarazem Sąd miał na względzie to, że zgodnie z art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową. Należy jednak stosować ustawę obowiązującą poprzednio,

jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. C. G. dopuścił się zarzucanego mu czynu w dniu 2 marca 2015 r., zaś do jego skazania doszło dopiero 1 października 2015 r. Zatem przy wydawaniu wyroku w sprawie Sąd zastosował przepisy w brzmieniu korzystniejszym dla oskarżonego zgodnie z normą wynikającą z art. 4 § 1 k.k. – za takie przepisy należało uznać te, obowiązujące w dacie popełnienia przestępstwa.

W ocenie Sądu społeczna szkodliwość tego czynu była więcej niż znikoma, wręcz znaczna. C. G. działał przeciwko dobru chronionemu prawem, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a pośrednio także życie i zdrowie innych uczestników ruchu drogowego oraz ich mienie. C. G. działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim, pomimo braku uprawnień prowadził bowiem pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Oskarżony jechał ul. (...) w kierunku centrum miasta. Oskarżony jechał jedną z ważnych ulic (...), po której ruch odbywa się nawet w późnych godzinach nocnych i która jest jedną z dróg łączących P. ze S.. C. G. znajdował się w tym czasie pod wpływem alkoholu w ilości istotnie przekraczającej wartość graniczną w tego typu przestępstwach.

W sprawie nie zachodziły także żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu bądź winę oskarżonego. C. G. pił alkohol nie pierwszy raz w swoim życiu. Miał świadomość efektów jego działania na swój organizm. Z racji wieku, doświadczenia życiowego, uprzednich karalności należało przyjąć, że oskarżony dysponował właściwą oceną norm prawnych i zasad ruchu drogowego. Sąd zauważa, że C. G. już w przeszłości był dwukrotnie karany za jazdę pod wpływem alkoholu. Z tego powodu orzekano wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Mimo tego, znajdując się w stanie nietrzeźwości, ponownie podjął decyzję, że będzie jednak prowadził samochód. Z tego względu Sąd nie uznał, aby w sprawie zachodziły jakiegokolwiek okoliczności wyłączające winę oskarżonego bądź bezprawność zarzucanego mu czynu.

Sąd uwzględnił okoliczność, że C. G. przyznawał się do winy. Uwzględnić należało też i to, że mimo stwarzania zagrożenia na drodze, oskarżony nie wyrządził nikomu szkody swoim czynem. W dniu zdarzenia nie obowiązywał go już zakaz prowadzenia pojazdów.

Nie można było jednak pominąć tego, że C. G. popełnił czyn o znacznej społecznej szkodliwości. Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. W dniu 2 marca 2015 r. prowadził samochód, mimo że nie miał wymaganych uprawnień. W tym czasie był nietrzeźwy. Istniały zatem aż dwa czynniki, które powinny powstrzymać go od używania samochodu. C. G. zlekceważył obydwie okoliczności i mimo to jeździł samochodem ulicami (...). Oznacza to, że poprzednio orzekane wobec niego kary za przestępstwa podobne (nawet kary bezwzględnego pozbawienia wolności) okazały się nieskuteczne. Dwa tygodnie po popełnieniu przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., z które został skazany wyrokiem z dnia 13.02.2015 r., C. G. ponownie prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, co świadczy o rażącym naruszeniu porządku prawnego i lekceważącym stosunku do wydawanych orzeczeń.

W ocenie Sądu z postawy oskarżonego i jego dotychczasowego życia, w szczególności wielokrotnego łamania norm prawnych i nadużywania alkoholu, wynika, że jest osobą zdemoralizowaną, a dotychczas stosowane względem niego kary nie wywarły żadnego efektu wychowawczego, czy nawet prewencyjnego. W szczególności fakt orzeczenia nieprawomocnego zakazu prowadzenia pojazdów nie powstrzymały C. G. od ponownego popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Z tego względu Sąd uznał, że jedyną adekwatną do wagi czynu karą będzie kara bezwzględnego pozbawienia wolności przekraczająca dolny próg ustawowego zagrożenia, tj. kara 7 miesięcy pozbawienia wolności.

W dacie orzekania w niniejszej sprawie znowelizowany z dniem 1 lipca 2015 r. art. 69 § 4 k.k. stanowi, że wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Także przed omawianą nowelizacją brzmienie art. 69 § 4 k.k. wskazywało, że zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do osób będących sprawcami czynów z art. 178a § 4 k.k. jest ograniczone i może mieć miejsce w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Sąd nie orzekł kary z dobrodziejstwem art. 69 k.k., bowiem byłoby to niecelowe wobec osoby tak zdemoralizowanej jak oskarżony, który mimo wielokrotnego karania ponownie narusza porządek prawny, w szczególności dwukrotnie

w odstępie kilkunastu dni prowadzi pojazdy w stanie nietrzeźwości stwarzając zagrożenie w ruchu drogowym. Skoro stosowane dotychczas wobec oskarżonego kary i środki karne okazywały się niewystarczające, a C. G. nadal wchodzi w konflikt z prawem, zagrażając bezpieczeństwu innych osób, zatem celem kary powinno być, poza wychowaniem oskarżonego, także jego izolowanie. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego przesądza o tym, że C. G. nie zasługuje na dobrodziejstwo instytucji przewidzianej art. 69 k.k.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w sprawie, które miało miejsce w okresie od 2 do 3 marca 2015 r., tj. dwa dni.

Także art. 42 k.k. został znowelizowany z dniem 1 lipca 2015 r. Zgodnie z jego obecnym brzmieniem nakazane jest orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Ponieważ w wyniku nowelizacji przepis ten uzyskał brzmienie mniej korzystne dla oskarżonego, na podstawie art. 4 § 1 k.k. Sąd postanowił oprzeć rozstrzygnięcie w przedmiocie środka karnego na brzmieniu przepisu z daty popełnienia przez C. G. czynu.

Art. 42 § 2 k.k. stanowił, że Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca będący osobą uczestniczącą w ruchu w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości.

W ocenie Sądu adekwatny do wagi popełnionego czynu będzie 5-letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów w ruchu lądowym. Tak długi okres eliminacji oskarżonego z aktywnego uczestniczenia w ruchu drogowym, jest w ocenie Sądu uzasadniony naganną postawą C. G. przejawiającą się w ponownym prowadzeniu pojazdów w stanie nietrzeźwości.

Na podstawie art. 49 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd zasądził od C. G. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 zł. Zasądzając ten środek karny Sąd wziął pod uwagę zarówno sytuację majątkową oskarżonego, jak i jego sytuację rodzinną, a także możliwości zarobkowe. Do ustalenia wysokości świadczenia uwzględnić też należało stopień winy C. G. oraz rozmiary społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Zapłaty świadczenia pieniężnego oskarżony może się podjąć po opuszczeniu Zakładu Karnego.

Ponadto na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od C. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe. Zaś na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 ze zm.) nałożył na C. G. opłatę w wysokości 180,00 zł.